

ემპობთ, იქნება ამითი აიხსნება დღე-
ენდელი საყველთავო სენი ჭრი-
კონბისა . გარნა ვის დააკმაყო-
ფილებს ასენა სენის მიზეზისა? რა-
საკვირველია, ჩვენ გვინდა, რომ თვით
სენი არ არსებობდეს.

იქნება, ვამბობთ, ეს არის მიზეზი
ჭრიკიანობისა, მაგრამ მიზეზის ალ-
ნიშნასა და ჭრის მოსპობას შორის
კადევ დორი საჭროარია.

მერე რა ულმობელია თვით ჭრ-
ის და რა მრავალ-გვარი არიან მი-
სი ავტორი! არიან მექორენი ყვე-
ლად ჯაბანნი, უნიკანი. არიან უფ-
რო ნიჭირნი, ამითანებში გრიფი-
ნიც-კი. განსხვავება მათში მხოლოდ
ის არის, რომ პირველი ამბობს
ჭრის, ტუშის, რომელიც მეტად
დასაჯერია, ბევრს არა სწავს, ვერ
მოუკონია ცეკით გაერმოქა და მო-
ქმდება, რომ მსმენელი დაარწეულის
თავისის მსხვერპლის ყოვლად უვარ-
გისობაზედ. არის მეორე ტიპი მექო-
რეთა. ესენი არაან საქმაოდ მოხერ-
ებულის ნიჭისი, ღმერთს მათვის
მიუკია მახვილი ენა, მევირუბლი გო-
ნება, სწრაფი მოსაზრება. ვაი იმ პა-
ტიოსან კაკა, რომელიც გახდები-
ან ამ ნიჭირებული მსხვერპლი. მე-
უზარდებ, ბატონ, ისეთი ჭრის,
რომელიც, თითქოს, კუუს ახლოა,
თითქოს, დასაჯერია. რომელსამე უტ-
ყუარ ფაქტსაც წაიმდვანებენ წინ.
და რა-კი ფაქტი უტყუარია, გულ-
უპყრვილო მსმენელს ჰონია, რომ
ყოველივე დასკვნაც იმ ფაქტიდამ
ისეთივე კეშმარიტება.

და ჭრობენ კველგან: ბულვარ-
ზედ, სხა-და-სხა საზოგადოებათა
კრებაზედ, გახეთში, კველგან.

აგერ ბულვარზედ, მაგალითებრ,
ერთ ალაგას დგანან ცნობილი მე-
ქორენი. გამოიარა ყოვლად პატიო-
სანმა კაცი. იშუობა ჩიჩქოლი და
ცხარე მასლათი მექორეთა შორის.

— დაინახე, ვინ გაიარა?

— არა.

— აგერ იმან, ათასი თუმანი რომ
შოიპარა ამა-და-მ დაწესებულებიდამ.

— ნუ თუ?

— პატიოსნების გეფურები.

და ეს გაცემილი პატიოსნება სა-
კმარის საბუთად მიაჩნია მსმენელსაც,
რომ აღნიშნული მექორესაგან კაცი
ქურდად იცნოს. აგერ მეორე ჯაუ-
ფი: თითქო ნასწავლიც ურევინ
მით შორის.

— აგერ, იმან, ის რო მოდის,
ცოლას სცემა, გააგდო და ხასები
დაისხა.

— ბატონ, და მერე თქვენ საი-
დამ იციო ასე დაწერილებით მისი
შინაური გარემოება; იქნება მაგრე
არ კუ?

— რა ბანება, მთელი ქალაქი
და ეს ამბავი!

— მაშ მუხნათი ყაფილია, გარ-
დაწყვეტას ჯაუფი.

თუმცა ზოგიერთი გაბრუნდება და
ჩაიბურტებებს:

— ბატონ, თქვენ მაინც უნდა
სცემ დე და არაუგას არ ამბობ-
დეთ ამითანა საქმეების გამო. თქვენ
არ იყვათ, რომ მომაკვდინებელი
ცოლა ჩაიღინეთ. ერთი გაუბედუ-
რეთ, მეორე კვალ-წმინდა დაპლუ-
პეთ?

მაგრამ ამითანა სამართლან ბუტ-
ბუტს ჭრის რას დაგიდევთ. მექორე
სცემილობას უპირველესად თავისი
ლევარდი სხვას მოხევის კისერზედ.
ახევეს კიდეც, და, სამწუხაროდ, მსმე-

ნელნი და დამჯერნიც მზად არიან.
აგერ მესამე ჯგუფი, სხვა-და-სხვა
ტანისამოსი აცვით, მაგრამ ერთს
ჯურისნი-კი არიან ყველანი.

— პხედავთ, ჯაშუში მოუდის.

— ბატონ, მეტი დასაჯერია,
ეგ კაცი ნამდევილი ქართველი კაცია,
შრომაც არა მცირედი მიუძღვის.

— არა, მე ნამდევილ წყაროები-
დამ ვიცი! მსმენელიც იღარა სიხოვს

იმ ნამდევილ წყაროებს და... სჯერ-
დება ჭრის.

ასე და ამ რიგად იქნება პატი-
ოსნის კაცის სახელი უშმინდური
ხელში.

მეოთხე ჯგუფი. კერძოსნობაა.

— ბატონ, და განა არ იყო,
რომ ეგ ვაუბატონი, რა მეტაც კინჭს
იყრის, ლვინის მსმელია, ლოთია?

— შე გონებით ბრძანვ. კვეთ საპ-
არო, და რომელი ქართველი არა
სვამს ლვინოს? განა ლვინის მსმელი
ლოთია? თუ არა და მაგ ლვინის მით
რომელი საქმე გააფუქა: კერძო თუ
საზოგადო?

მაგრამ ვინ არის ასეთის პასუხის
მიმუქმი? სთევა ავყინმ, კერძო დაუკა-
როვია, ხელი მოუწერა ჭრიამ და
თავიანთი საქმე გაარიგეს.

ის ასე რიგდება დღეს საზოგადო
საქმები. ის ვინ გაბატონდნენ დღეს
საზოგადოებაში. რას იზამთ? პატიო-
სანი კაცი ვითარ იმარს ზოგავსე
ირადს? ვერ იხმას, არის ჩემალ,
მიუნდებით თავისი ბედ-ილბალი სიმარ-
თლისა და კეთილ-გონიერებისათვა-
ს. ხოლო, ვინაიდნ დღეს სიმართლეს
გაბრუნეტილი აბზივით გასავალი აღ-
რა აქვს, გამარჯვებული ჭრიანე-
ბი რჩებია.

მაინც დღეს ისეთი უბედური დღე
და საათი დაგვიდგ, რომ „ვაინც გა-
ცყვება სიმართლეს, გამოილეს სინ-
თლესა“. მოხდება ზოგჯერ, რომ მე-
კორეს დაიკერ, მტყუანს ზედ ტყუი-
ლის კარზედ მიადგები. უნდა გაჩვე-
ნათ მაშინ საბრალო სანახაობა მექო-
რისა!

— მე არა, მე ხომ ეგ არ მით-
ქვამს... მე მხოლოდ ვსთვევი, რომ
დღინოს... მაგრამ არც ეგ მოთქვამს...
მე ვსთვევი, რომ უულები... მაგრამ
არა, სრულიადაც არა, მე ისე... თვ-
ლემერთო, რას ჩამაცვლით, პო, მე
ვსთვევით თქვენზედ, რომ ყოვლად ლირ-
სეული კაცია-მეთქი. ასე გართლუ-
ლობს თავს დაქერილი მექორე, გი-
რედ კაცია, რომ ვარ და მაშინ და-
მოთქვამს მითქვამს...

— თუ აგრეა, მაშ არა მაშუხებ-
დი კარგო, მე მხოლოდ იმას ვაკო-
ცინებ, ვინც იქრის მომცემს.

— რა ვერა, აქრი არა მაქვს, მა-
გრამ გათენებამდე შენს ტებილ კო-
ცნაში მოქცეუ ნამდევილ ვარსკვლავ-
სა. დაფიქრდა და მითხრი.

— თრი ვარსკვლავი რომ გქონ-
დეს, კადევ ხო! საყურებად გამო-
მადგებოდა. მაგრამ, კარგი, რა გა-
შეცობა ფიცივის ფიცივლობს, რომ
თქვენზედ კარგის მეტია არა უფრე-
ვამსარი დაგვამოქმნამდებოდა.

— კარი გამიღო.

მთელს საათს ვიყავ ტურფა-
თან. ვარსკვლავი თავს გვი-
ნათებდა. მეგონა, ჩემს ბელიერების
ბოლო არ ექნება-მეთქი.

— ვიღამაც კარი დარასუნა.

— ვინ არის?

— მე ვარ, პატიოებული მდიდა-
რი კაცი. ერთი იქრი მომაქვს შენ-
თან. კარი გამოღე.

— საზიღარი ბეტერი! ვაი ჩემი
ბრალი. მე რაც მებადა, მივყეც ამ
ქარს. და ეგ-კი მხოლოდ იმიღო
ძლიერებით, რას ჩამაცვლით, პო, მე
ვსთვევით თქვენზედ, რომ გამობრუნდებოდა
თუ არა, გაბამას:

— ეს, მე რა ვერა, რომ კეუ-
ნალა ლაპარა მომიგონია, მეც
გავიღონე.

და აღარავინ არის, ჰეითხოები, ვი-
სი-განამდებარების ამა-და-მ დაწესებულებიდამ.

— ნუ თუ?

— პატიოსნების გეფურები.

და ეს გაცემილი პატიოსნება სა-
კმარის საბუთად მიაჩნია მსმენელსაც,

ტეხილი აქვს, გონების ღატაკად ცნო-
ბალია, ამათანა ტრახტირის გა-
მოვანის საფულით სამეცნიერო ხე-
ლი, არშმუნებენ, რომ თავი და ბო-
ლო სამშობლოს ხსნისა იმათ ხელ-

ში და... ერთად, მშეობრი რეკენ
თვეს მღვრი წყალში. ამით, არა ა-
კვრაველია, ქვეყანას ზარალი ე-
ლოვავა... მაგრამ ეკვი ნა და იმის ბე-
დი იმათ ფეხებზედ ჰეკლიათ.

მახლას!!

ვარა.

ორი და ვარსკვლავი.

არა ტულ მენებასი.

სალამ ქმი ერთად მივლიოდით
მე და ერთი პატიოებული მოხუცი.
პატიოებული შემარტინი მიტომ იყო, რომ
სარეცვლით ფულს ძლიერდა ხალხს
დი რიდ ძალი ქონება შეიძინა. პა-
ტიოებული მივაზე მაპარტანობდა,
მეს არა მეტიდა. არ არა მივარდე-
ბი? ვინ მე, და ვინ ისა! ის მდიდა-
რია, და მე ღარიბი.

მაგრამ გაბატონი ერთი ტურკუა ქ-
ლი იყო. ყველას უყვარდა, მაგრამ
არა მეორე მიმერა რომ ერთი მე-
ტონის საქმე გაარიგების და მდიდა-
რია.

ჩვენს

